

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **E. M.**, narozená dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-70686-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-70686-4/SO-2024. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 4. 2024, č. j. OAM-19478-7/ZM-2024

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(dále jen „sdělení“), tak, že jej zamítla jako nepřipustné. Sdělením správní orgán I. stupně konstatoval, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7, 8 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro zaměstnání oznamovatelky na pracovním místě u zaměstnavatele Y s.r.o. nejsou splněny.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně uvedla, že dne 15. 3. 2024 podala opakované oznámení o změně zaměstnavatele. Žalobkyně pobývala na území České republiky (dále jen ČR) na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Dne 29. 8. 2023 podala žádost o ukončení přechodného pobytu a ve stejný den požádala o vydání zaměstnanecké karty. Této žádosti bylo pravomocně vyhověno ke dni 19. 1. 2024, kdy si převzala zaměstnaneckou kartu. Dne 26. 2. 2024 obdržel správní orgán oznámení o změně zaměstnavatele, kterému následně sdělením o nesplnění podmínek nevyhověl. Žalobkyně byla zaměstnána u společnosti X s.r.o. na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 26. 4. 2023, s nástupem do práce dne 5. 5. 2023. Tato skutečnost byla doložena informací o pojištění vydanou VZP. Během trvání pracovního poměru došlo ke křížení pobytových oprávnění. Pracovní smlouva byla nadále platná za sjednaných podmínek, pouze byla doplněna o číslo volného pracovního místa vedeného v evidenci, které bylo dne 29. 8. 2023 přiděleno žalobkyni. K oznámení byly doloženy náležitosti ve smyslu ust. § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně je přesvědčena, že ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců na její případ nedopadá, když záměrem zákonodárce bylo postihnout situace, kdy dochází k okamžitému přezaměstnávání žadatelů a tím je ohrožen trh práce ČR. V uvedeném případě došlo (za trvání pracovní smlouvy) ke specifické změně pobytového oprávnění a trh práce nebyl z tohoto pohledu ohrožen. Zákon o pobytu cizinců nemůže postihnout všechny vzniklé situace a je důvodné se zabývat konkrétním stavem věci. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34.
4. Vydané sdělení je dle názoru žalobkyně nezákonné, neboť na její případ nedopadá ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, když její pracovní poměr trval 9 měsíců. Jedná se o specifický případ. Žalobkyně tvrdí, že napadené sdělení o nesplnění podmínek je ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu nicotné.
5. Žalobkyně je přesvědčena, že veřejný zájem na zachování zákonnosti je prioritním cílem činnosti státních orgánů, které zákony netvoří, pouze aplikují. V uvedeném případě žalovaná postupovala v rozporu se zásadou vyšetřovací definovanou v ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
6. Žalobkyni je znám nález Ústavního soudu, podle kterého při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého právního předpisu. Ústavní soud několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv a svobod. Ústavní soud spatřuje zejména tyto podmínky v následujících okolnostech – základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy

spravedlnosti – přepjatý formalismus, pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (náález ÚS sp. zn. III. US 150/99).

7. Ústavní soud tedy považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech.
8. Žalobkyně je přesvědčena, že podaný opravný prostředek svým obsahem splňoval podnět k prohlášení nicotnosti sdělení o nesplnění podmínek a nelze na něj hledět jako na nepřipustné odvolání s ohledem na jeho skutečný obsah.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z ustanovení § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že na řízení podle § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců se nevztahují ustanovení druhé a třetí části správního řádu. Napadené sdělení, proti kterému směřuje odvolání žalobkyně, tedy není rozhodnutím, které bylo vydáno ve správním řízení, ale bylo vydáno dle části čtvrté správního řádu. Proti sdělení o nesplnění podmínek se tedy nelze odvolat, neboť se nejedná o rozhodnutí. Z důvodu nepřipustnosti podaného odvolání se žalovaná nezabývala námitkami v něm uplatněnými a bez dalšího jej zamítla jako nepřipustné.
10. Žalovaná rovněž dospěla k závěru, že nejsou splněny podmínky k provedení přezkumného řízení dle 94 odst. 1 správního řádu, ani vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, jakož není možné shledat důvod pro obnovu řízení, neboť sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele je v § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně vyloučeno z aplikace těchto ustanovení. Jediným přípustným korektivem ve smyslu správního řádu je aplikace § 156 odst. 2 tohoto zákona. To je však plně v kompetenci správního orgánu I. stupně a nikoliv žalované.
11. Z ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že doba 6 měsíců, od které je držitel zaměstnanecké karty oprávněn změnit zaměstnavatele, se počítá od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty. V tomto případě tedy není rozhodné, že pracovní poměr žalobkyně u uvedeného zaměstnavatele trval 9 měsíců, tedy ještě před vydáním zaměstnanecké karty. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že oznámení, které žalobkyně správnímu orgánu I. stupně doručila, nesplňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalovaná dále považovala za nedůvodnou námitku, že podaný opravný prostředek svým obsahem splňoval podnět k prohlášení nicotnosti sdělení o nesplnění podmínek. Žalobkyní podaný dokument byl nazvaný jako „*odvolání proti opakovanému sdělení o nesplnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb., pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo pro jeho zaměstnávání u dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici*“. V rámci odvolání ani sama žalobkyně nevznesla námitku nicotnosti. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, neboť není důvodná.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ř. s.“). Účastníci souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání, resp. žalobkyně se na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 ř. s. nevyjádřila. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Žalobkyně převzala průkaz k povolení k pobytu (zaměstnaneckou kartu) dne 19. 1. 2024, její pracovní poměr u společnosti X s.r.o. skončil dohodou ze dne 3. 10. 2023 ke dni 31. 1. 2024, následně dne 21. 3. 2024 oznámila správnímu orgánu změnu zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, do nového zaměstnání měla nastoupit dne 30. 4. 2024. Ministerstvo vnitra ve sdělení o nesplnění podmínek konstatovalo, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7, 8 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny, neboť žalobkyně byla oprávněna oznámit změnu zaměstnavatele až po šesti měsících, pokud nesplňovala některou z dalších podmínek [rozházání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době].
15. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.
16. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.

17. Podle § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*
18. Podle § 77 odst. 1, 2 správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv; jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti.*
19. K povaze sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele soud konstatuje, že s účinností od 2. 8. 2021 zákonodárce rozšířil výčet řízení dle zákona o pobytu cizinců, jež se odehrávají mimo režim části druhé a třetí správního řádu. Nově mezi tato „řízení“ patří také úkony vydané dle § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců, tedy i sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců vydaná v „řízeních“ zahájených od 2. 8. 2021 tak již nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 Azs 133/2022-22). Sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců tedy není formálně rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu.
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25, s odkazem na rozšířený senát a jeho usnesení ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016-72, č. 3638/2017 Sb. NSS, uvedl, že správní řád v části čtvrté upravuje obecný procesní režim pro vydávání a také případnou nápravu (změnu nebo zrušení) takových úkonů správních orgánů, jejichž prostřednictvím správní orgány sice vykonávají působnost v oblasti veřejné správy; těmito úkony se však nezakládají, nemění ani neruší práva nebo povinnosti jmenovitě určených osob a ani se jimi v určité věci neprohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má nebo nemá. Dle důvodové zprávy ke správnímu řádu jinými úkony správních orgánů jsou úkony, s jejichž pomocí vykonavatelé veřejné správy plní úkoly veřejné správy a přitom přímo nezasahují do ničích práv. Stejný názor zastává i doktrína. Typicky by úkony dle části čtvrté správního řádu neměly zasahovat do ničích práv (Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 191). Má jít o úkony s nižší intenzitou právních účinků než správní rozhodnutí, protože se jimi nezakládají, nemění ani neruší práva nebo povinnosti určené osoby ani se jimi neprohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má nebo nemá (Jemelka, L.; Pondělíčková, K.; Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 825). Jde často o pomocné či podpůrné formy činnosti, které nemají přímé, resp. tak zásadní právní účinky jako správní rozhodnutí (Potěšil, L.; Hejč, D.; Rigel, F.; Marek, D. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 768). Nicméně Vedral připouští, že by účinky těchto úkonů mohly výjimečně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

spočívat ve vzniku, změně nebo zániku práv a povinností (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1219).

21. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 177/2023-25 dále shrnul, že: „*Sdělením dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je autoritativně postaveno na jisto, zda oznámení cizince splňuje požadavky § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Obsah sdělení závazně předurčuje, jaké účinky ze zákona o pobytu cizinců nastanou, tj. zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 téhož zákona). Za předpokladu, že oznámení splňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 až 10 uvedeného zákona, vzniká oprávnění přímo ze zákona (ex lege), a to ode dne uvedeného v oznámení. Zákon o pobytu cizinců tak nepodmiňuje právo vykonávat zaměstnání na oznámené pracovní pozici sdělením ministerstva o splnění podmínek (usnesení NSS č. 8 Azs 56/2021-41).*“
22. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále rozvedl, že vydávání sdělení je postupem správního orgánu v oblasti vrchnostenské správy (§ 1 odst. 1 správního řádu). Jde tak o uplatnění státní moci, které není bez právního základu možné (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Dle § 158 odst. 1 správního řádu se ustanovení části čtvrté obdobně použijí i v případě, provádí-li správní orgán jiné úkony, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté anebo v této části. Dle § 177 odst. 2 správního řádu v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté. Takovými úkony jsou mimo jiné právě „rozhodnutí“, na jejichž vydávání se nevztahují části druhá a třetí správního řádu (Staša, J. § 177. In: Kopecký, M.; Staša, J. a kol. Správní řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2022). Část čtvrtá správního řádu tedy představuje zbytkovou úpravu veřejnoprávních činností správních orgánů, na které se nevztahují ostatní části správního řádu (Vedral 2012, s. 1219). Není-li jiné úpravy, má se v právním státě, kterým Česká republika je, aplikovat na vrchnostenské úkony správních orgánů alespoň stručná část čtvrtá správního řádu.
23. Sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců deklaruje, že konkrétní osoba má či nemá práva nebo povinnosti. Nicméně s ohledem na vyloučení části druhé a třetí správního řádu (§ 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), a s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která sdělení nepovažuje za rozhodnutí dle správního řádu, je sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců úkonem, na který se aplikuje část čtvrtá správního řádu. Zároveň je však toto sdělení způsobilé k přezkumu v rámci správního soudnictví, neboť autoritativně určuje, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být cizinec na tomto místě zaměstnáván. Sdělení je tak z materiálního hlediska rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Sdělení zasahuje do právní sféry cizince, neboť přestože účinky týkající se oznámení nastávají ze zákona, sdělení žalovaného závazně určuje, které účinky předvídané zákonem o pobytu cizinců mají nastat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34).
24. Žalobkyně byla ve sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele správně poučena, že proti sdělení není odvolání přípustné. Přesto proti němu podala dne 24. 4. 2024 odvolání (nikoli správní žalobu), uvedla v něm, že u společnosti X s.r.o. byla zaměstnána delší dobu (byť ne jako držitelka zaměstnanecké karty). V tomto podání nazvaném „odvolání“ není namítána nicotnost rozhodnutí, ani není tvrzeno, že k vydání sdělení nebylo Ministerstvo vnitra věcně příslušné. Žalobkyně pak v podané žalobě ani netvrdí, že odvolání přípustné bylo, tvrdí toliko, že odvolání mělo být vyhodnoceno jako podnět k prohlášení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nicotnosti, zároveň však neuvádí, z jakých důvodů by sdělení mělo být žalovanou prohlášeno za nicotné. Soud k této otázce konstatuje, že ust. § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců k vydání sdělení povolává „ministerstvo“, z § 1 odst. 1 téhož zákona je pak zřejmé, že jde právě o Ministerstvo vnitra. Žalovaná podání žalobkyně ze dne 24. 4. 2024 posoudila správně jako odvolání, které není přípustné, a správně odvolání zamítla podle § 92 odst. 1 správního řádu.

25. Soudu pak není zřejmé, v jakém ohledu měla žalovaná postupovat v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, o skutkovém stavu nevznikly pochybnosti, ani jak se k projednávané věci vztahuje argumentace dle komentáře správního řádu ohledně koncentrace řízení.
26. Soud dále konstatuje, že z žaloby bylo zřejmé, že je žalobou napadáno právě rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání jako nepřipustného, nikoliv samotné sdělení, byť je částečně polemizováno i s jeho obsahem. Soud pro úplnost dodává, že se zákonností sdělení nezabýval, neboť sdělení bylo žalobkyni doručeno dne 9. 4. 2024, žaloba byla podána dne 26. 7. 2024, nebyla by tak ve vztahu ke sdělení včasná, zároveň žalobkyně zastoupená advokátkou jednoznačně označila jako žalovaný orgán Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců, jako napadené rozhodnutí označila rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců a toto rozhodnutí také požadovala v návrhu výroku zrušit. Soud se proto nezabýval argumentací žalobkyně, že fakticky její pracovní poměr u původního zaměstnavatele trval déle než šest měsíců a zda tato otázka měla vliv na právní posouzení věci. Soud se mohl v rámci této žaloby zabývat pouze tím, zda byly dány podmínky pro zamítnutí odvolání žalobkyně jako nepřipustného.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě bezprostředně po provedení nezbytných úkonů, soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.